

LISTER.

Številka 73.

(Konec.)

Danes počiva mož, ki so ga čakale časti in slava, ki bi se lahko veselil v krogu cvetočih vnukov srečne starosti, če bi bil vedel in hotel premagovati nizke strasti, na osrednjem pokopališču. Njegov priprosti grob kinča le črn križ, na katerem je zaznamovana št. 73. In nihče, razen mene, ne bo molil ob tem grobu, nihče razen mene ga kedaj krasil s cvetkami... Koliko se je upalo in pričakovalo od tega nadbudnega moža, ki je sam sebe pahnil v nesrečo in morebiti še mnogo drugih s seboj.

O, da bi mogla vse mladeniče peljati k njegove-mu grobu in jim govoriti: „Varujte se te nesrečne strasti! Ne postavljajte v nevarnost svoje časne sreče, srčnega miru, svojega večnega zveličanja! Kajti, čeravno smemo po pravici upati, da je Bog odpustil onemu nesrečnejšu in ga sprejel v prebivališče zveličanih, koliko jih je vendar, ki živijo hudobno, kakor on, ki pa se ne povrnejo, kakor on, k Bogu, in iz časne zaježde v strašno noč večne obupnosti? Ti nesrečniki so se-le prav posebno obžalovanja vredni... In vsem materam in očetom bi rada zaklicala: „Vadite svoje otroke za boj proti strasti, vcepite jim v srca strah božji, najgotovейše sredstvo, da si ohranijo čistost srca, dajte jim s pravo krščansko vzgojo trdno značajnost na življenja pot! Pred nepopisno nesrečo jih boste s tem obvarovali, in še v poznih letih vam bodo hvaležni!“

A. S.

Moj dom.

Majhna, priprosta hišica, ob kateri se spenjata divji šipek in vinska trta, ljubo solnce pa veselo odseva od malih, a ličnih in čistih oken. Znotraj je par sobic, snažne in prijetne, s pohištvo, ki so ga zapustili stariši in prastariši, stare reči, dobro ohranjene in obdane s čarom poezije. Na oknih so pripote, bele zavese, ki zabranjujejo radovednim, neopravičnim, vpogled, vmes povsod na oknih zelene, cvetoče rožice, ki s svojim svežim življenjem razsvetlujejo oko in srce.

To je moj dom, moj ljubi, dragi dom. Ne bi ga zamenjala s knežjo palačo, za vse zlato sveta ga ne bi prodala! Kajti tukaj sem delala in skrbela, ter molila in trpela, tu je moj svet, tukaj sem preživela najsrečnejše, najblaženejše trenutke. Tisoč ljubkih spominov me veže na vsako sobico, na vsako pohištvo, na vsak kotiček v hiši in na vrtu. Kamor pogledam, povsod vidim stare prijatelje, neme, priljubljene priče mojega veselja in trpljenja. Ta hiša obsega vse moje bogastvo, vso mojo srečo: tiste, ki so mi najljubše, najdražje na svetu.

Semkaj prihitel moj ljubi mož z vedno novim veseljem po poslih in opravičnih dnevih. Tudi njemu je naš dom otok miru in viharju, v puščavi življenja. On ve, tukaj ga čaka zvestoba in ljubezen, ki mu skuša vse pripraviti prijetno, ki misli le na njegovo srečo. In naši malčki! Kje so rajši kot doma? Doma, to je čarobna beseda, ki nas vse veže, družijo, ki vsakega izmed nas neka čudna sila veže na dom, vleče domov, naj svet še tako mika in vabi k sebi od doma proč! Doma je pač najlepše, najboljšo! A. S.

Materine solze — nebeški biseri.

Na prijaznem hričeku stoji lepa romarska cerkev. Tako iskreno se da moliti pred milostnim oltarjem nebeške Kraljice, ki kraljuje, odeta z zvezdnatim plaščem, na pozlačenem prestolu; zaobljubljene podobne močno povzdigujejo zaupanje do nje, kakor bi nam govorile:

O Devica, pomočnica
bila si in boš nam ti
Le sladkosti in blagosti
tvoja roka nam deli.

Iz celega sveta.

Vesela povest o „Nemcu“. Argentinski bogataš Peter Lopez, je pripeljal s seboj iz Hamburga 2 jelena, ki ju je izpustil v svoj ograjeni gozd. Lovsko o-sobje Lopezovo je nazvalo jelena „Nemca“, ker sta bila pripeljana iz Nemčije. Pri gonji, ki so jo priredili jeseni, je bil eden izmed jelenov ustreljen. Lopez je to sporočil svojemu sinu v Buenos Airesu brzojavno, in sicer z besedami: „Eden Nemec ustreljen! S slastjo smo ga snedli“. Čuden slučaj pa je bil, da je bil brzojavni uradnik v Buenos Airesu Nemec. Skrajno vznemirjen in ozlovoljen vsled te krvave brzojavke, je brzojavko konfisciral (zaplenil) ter jo poslal nemškemu konzulu. Konzul je poslal brzojavko o „ljudožrehi“ poslaniku in ta zunanjemu ministru. Grozil je mednarodni spor. Začeli so preiskovati, kdo je bil oni snedeni Nemec, kdo ga je snedel itd. In končno se je rešila zadeva, seveda v splošno zadovoljnost. Ljudje so se smejali, le nemški brzojavni uradnik je žalostno ogledoval svoj dolgi — nos.

Otrok v kropu. V St. Petru ob Soči na Goriskem je padel 7 mesecev star otrok v kotel vrele vode in se je tako oparil, da je takoj nato umrl. Mati Liza Pacorig je pogledala v kotel in je držala pri tem svojega sina Franca v naročju; če zadene krivda njo, da je zdrknil otrok iz naročja v krop, še ni dognano.

Pred cerkvijo cvete na majhnem grobu obilo spominčic. Kdo pač tukaj počiva? Otroci trpljenja, čegar pretresljivo življenje mi je njegova mati sama pripovedovala:

„Katika ni bila nikdar zdrava, že od rojstva jo je spremljalo le trpljenje. Tako žalostno me je pogledovala, da sem vsikdar morala jokati; da, moje solze bi lahko že gnale mlinski kamen. Čez nekaj let smo se preselili semkaj v bližino te cerkvice. Obljubila sem, da bom nesla Katiko vsak dan pred milostni oltar, da jo blagoslovi nebeska Mati. In zdaj je moja žalost naenkrat izginila, moje srce se je nekako oddahnilo, postalo veselejše. Le ena želja me je navdajala: Ko bi vendar to dete pred menoj umrlo, ker sicer bi bila obžalovanja vredna pri tujih ljudeh! Hoditi ne more, govoriti tudi ne in tako žalostno gleda, če drugi otroci veselo skačejo in se igrajo.“

O, Marija, pomagaj Katiki do lahke smrti, kakor si Izidorju ohranila življenje! Da, majhni Izidorček je hotel nekoč, še ne vaju, košček mesa hitro požreti; drobna koščka pa mu obliči v vratu in ni šla ne naprej in ne nazaj. Že bi se bil skoro zadušil, pa zatečem se še zaupno k Pomočnici kristjanov, in glej, naenkrat je skočila kost ven na tla. Iz hvaležnosti sem pri oltarju obesila zaobljubljeno podobo in še bolj sem zaupala.

Sedem let je že Katika živela in trpela. Ravno si je z veseljem ogledovala priprosto igračo, ki ji jo je darovala sosedica. Tam blizu peči se zadovoljno smehljala; a sčasoma postaja nemirna in me krčevito prime za roko. Prestrašena zapazim, kako ji je lice razgorelo: to je vročinska bolezen! Hitro jo spravim v posteljo in prižgem pred podobo Marije Pomočnice 2 lučki. Oče pokropi težko sopečo hčerko z blagoslovljenim vodo, bratje in sestre klečijo in molijo. Se enkrat odpre Katika oči in nas prijazno pogleda, kakor bi se bila hotela zahvaliti za vso ljubezen in skrb. Potem pa ugasne njenega življenja luč mirno in tiho. — O, angel varuh, ponesi dušo naravnost kvišku v nebeski vrtec! Tako sem prosila Boga.

Naslednjo noč sem imela čudne sanje; zdelo se mi je, da sedim pri oknu in predem. Glej, tamkaj ob mizi se prikaže naenkrat Katika. Začudena jo vprašam: „Ti si tukaj?“

„Da!“ reče tiho.

„Kaj, ali zdaj lahko govoriš?“

„Da, ljuba mati!“ odgovori še bolj veselo in se nasmeje v blaženi radosti.

„O, kako blišči tvoja obleka, vsa je zlata! In ob robu lesketajo čudne cvetlice iz draguljev in biserov, kaj to pomenja?“

In s slovesnim glasom mi odgovori: „Draga mati, to so solze, ki ste jih prelili zaradi mene; glejte, nobena kapljica ni izgubljena, vse se svetijo kot nebeski biseri.“

Po teh veselih, tolažbe polnih besedah, izgine — jaz pa se prebudim in vidim skozi okno bliščati zvezde. O, teh sanj ne pozabim nikdar; vedno se zahvaljujem tamkaj pri milostnem oltarju nebeski Materi za njeno ljubeznivo pomoč.“

A. S.

Mati, kaj seješ?

Polnoč je. Ravno sem zaspal, ko nekdo pozvoni pri vratih s hišnim zvonom, da sem se vzbudil. Takoj vstanem, se ogrnem s plaščem in stopim k oknu.

„Kaj je?“

„Častiti gospod, prosim, spoved, k bolniku!“

„Kam?“

„K podružnici v M., kjer je neki delavec pri tamkajšnji tovarni na smrt bolan in želi duhovnika.“

„Pridem takoj! Prosim, počakajte nekaj trenutkov!“

Naglo sem se oblekel in hitim v cerkev po Najsvetejše. Cerkovnik, ki me je vzbudil, gre z zvončkom in svetilko naprej. Tako sva šla v tihi noči k skoro 1 uro oddaljeni podružnici.

Spoved k bolniku v tihi noči! Ali vam naj opišem čustva, ki jih ima srce duhovnikovo na takem potu? Ne, moje pero je preslabo! Kar bi povedal, bi bil le slab odmev tega, kar duhovnik v resnici čuti.

„Strah štajerskih Nemcev“ v Trstu. Nedavno si je izmislil neki šaljivec v Trstu eno primerno. Hotel je potegniti ljudi s štajerskim „bauernšrekem“. Trosil je po mestu novico, da sta ustrelila zver dva tržaška lovca in da redki plen lahko vsak vidi v hotelu „Volpich“, če plača za vstop 10 vin., ki gredo v korist tržaškim ubogim. Ljudje so seveda zelo lahkomišelnosti in marsikdo je verjel. In posledica: Vratar in sluga so imeli oni dan silno posla. Komaj so zavračali ljudi, ki so hoteli po vsej sili videti strašno zver. Nekatere nasilneže so morali baje celo vreči iz hotela.

Mož na drevesu. Veliko zabavo je povzročil 21. oktobra dopoldne dunajskemu občinstvu neki mož, ki je na Hernalški cesti blizu postaje cestne železnice splezal na neko drevo in se začel slačiti kot doma. Splezalo se je seveda takoj na stotine ljudi okrog čudaka. In vprašanja spočetka ni dajal gobenega odgovora. Se-le, ko ga je neki policijski stražnik vprašal, kaj dela na drevesu, je majaje z glavo odgovoril: „Saj vidite, kaj delam. Spat grem; ako bi bili vi toliko delali kot jaz, bi bili tudi utrujeni.“ — Pozivu, da naj takoj spleza z drevesa, se ni odzval in je odgovoril: „Ja, kaj pa mislite? Sem vesel, da sem prišel gor in našel miren kotiček, kamor moja stara ne more splezati!“ — Ponovnemu pozivu v imenu zakona, naj gre z drevesa, se tudi ni odzval. — „Kaj pa

On gre tako rad, z veseljem, na klic bolnika, ki ga požel, da mu s sveto popotnico razsveti temno smrtino uro. In koliko misli vstaja v duhovnikovih prsih, ko gre, na srečo noseč nebesko hrano, svojo pot in pošilja Zveličarju pobožne vzdihljaje za bolnika, ki ga je poklical! In na nebu se svetlikajo zvezde, kakor bi hotele s svojim bliščem pozdraviti Gospoda sveta, ki ga nese duhovnik skozi tiho, mirno noč.

Revna sobica je bila, v katero so me peljali. Na preprostem ležišču je ležal mlad mož, star kakih 38 let. Lice mu je bilo upadlo, oči so žarele od hude vročine.

„Častiti gospod“, reče bolnik, „ne zamerite, da sem Vas dal po noči poklicati. Toda čutim, da gre z menoj h koncu, in ne bi rad umrl brez svetih zakramentov.“

„Saj sem rad prišel“, mu odgovorim; „ne bojte se, da bi mi bilo nadležno. Bolnik lahko ob vsaki uri pokliče duhovnika in ni se mu treba bati, da bi bilo duhovniku nadležno iti.“

Bolnik se spove in z iskreno pobožnostjo prejme svete zakramente za umirajočega. Ko se je to zgodilo, prime me za roko, zahvali se in reče: „Gospod, še eno prošnjo imam. Rad bi Vam na kratko opisal svoje življenje. Prosim, sedite k postelji in me poslušajte nekaj trenutkov.“

Storim po bolnikovi želji in on začne:

„Gospod, vidite me tukaj na kraju, kamor pridejo večinoma ljudje, katerih življenje je izgubljeno, „ponesrečeno“, ki so „za nič“. Tu dobimo za svoje delo hrano in stanovanje ter nekaj vinarjev, ki jih porabimo navadno za žganje, tako, da nam nič ne ostane, da smo le slabo, za silo oblečeni. Tako je tukaj pri vseh, kar Vam je sicer gotovo znano. — Jaz nisem rojen v tem kraju. Da sem semkaj zasedel, se imam zahvaliti svoji materi. Moji stariši so bili ugledni in bogati ter so me dali študirati. Bil sem zelo potraten dijak in sem zapravil več denarja, kakor bi ga bil pravzaprav smel. Oče me je večkrat karal zaradi tega in mi ni hotel dati več denarja. Tu pa mi ga je dala mati za očetovim hrbtom; treba je bilo samo paziti, da oče ni izvedel. Imel sem denarja v izobilju in živel sem kakor sem hotel. To je bilo krivo, da sem zanemarjal učenje, napredoval nisem nič, učenje se mi je zdelo pretežno, da sem ga slednjič obesil na klin. Oče je zdaj hotel, da grem v kako trgovino, kjer bi bil pod strogim nadzorstvom. To pa mi ni bilo prav. Rajši sem želel postati častnik; mati je bila na moji strani in je pregovorila očeta, da se mi je tudi ta želja izpolnila. Zopet mi je dajala denar brez očetove vednosti. Tako je bilo mogoče, da sem začel igrati in popivati ter zanemarjati svoje dolžnosti, da so me odslovili. Žalostno je bilo! Da bi očeta nekoliko potolažil, vstopil sem v neko trgovino, in morebiti bi se bilo vse dobro izteklo, izpremenil bi bil svoje življenje, če mi ne bi bila tega zopet preprečila mati s svojo slepo ljubeznijo. Kadarkoli sem le mignil, mi je skrivaj zopet dala denar. Ni mi bilo treba skrbeti, da bi si bil sam zaslužil svoj kruh; vrednost denarja sem vedel ceniti le po zabavah, ki sem si jih z njim mogel privoščiti. Po trudu in delu, s kakoršnim se denar prisluži, ga nisem vedel ceniti. In vendar je to za mladega človeka tako zelo potrebno. Toda sčasoma je materi zmanjkalo denarja; nič več mi ni mogla dajati. Kaj zdaj? Veseljačenja sem bil navajen, nisem ga mogel opustiti, hotel sem tudi nadalje uživati. Toda zabave stanejo denar, jaz pa sem imel zdaj samo to, kar sem zaslužil. To pa ni zadostovalo, in jemati sem začel iz blagajne svojega gospoda; ne samo enkrat, ne, ampak večkrat, dokler ni slednjič prišlo to na dan in so me spodili sramotno iz službe. Oče je bil razjarjen, ni mi hotel pomagati, mati pa ni mogla. Šel sem od doma proč, klatil sem se po svetu in padal vedno bolj, od stopinje do stopinje, dokler nisem zašel semkaj in se dal pregovoriti, da sem tukaj sprejel delo. Nihče se ne briga za nas; živimo lahko kakor hočemo. Noben izmed nas nima družine, nobeden ne skrbi za bodočnost. Denar, ki ga dobimo, gre za žganje. In zdaj moram umreti, mlad in daleč od doma.“

(Konec prih.)

hočete pravzaprav od mene?“ je zakričal razjarjen z drevesa. „Ali nimam 24 ur časa za zglasitev na policijo?“ — Buren smeh množice ga je podkrepil v njegovem „pravnem naziranju“. Policaju je bilo to odveč. Naprosil je nekega šoferja, naj porine svoj avtomobil pod drevo, splezal nato na streho avtomobila in zbežal iz vej čudaka, ki je telebnil razočaran v pripravljene roke spodaj stoječe množice. Moža, ki je bil očitno umnolen, so odpeljali na policijski komisariat ter so ga pozneje oddali na kliniko za umobolne. Po stanu je zidarski pomočnik.

Katoličan župan v Moskvi. Nedavno se je v Moskvi že v tretje vršila volitev župana, ker obe prejšnji volitvi nista bili potrjeni. Pri tretji volitvi je bil izvoljen šef stare trgovine s čajem in sviljo, L. L. Katojar, eden izmed najpriljubljenih moskovskih meščanov. Kakor mestni starešina je Katojar predsednik finančnega odbora mestne dume. Ker je novi župan odločen katoličan, ni pričakovati, da bi ga vlada potrdila. Vsi moskovski župani so bili doslej pravoslavne vere, razen enega, ki je bil protestant.

Krokodil v Renu. Iz Mannheim na Nemškem poročajo: Blizu mesta Landhofen ob Renu so ubili fantje 1½ m dolgega krokodila, ki se je solnčil ob obrežju reke Ren. Kako je prišel krokodil v reko Ren, še ni dognano. Bržčas je ušel kaki potujoči menezariji.